

Peníze a vytěsnění bdění

V rámci reality miluji a hlídám jen peníze. Těm dávám tuze mnoho vnější skutečnosti. Mazlím se s nimi jako kdysi můj otec.

-

Přišel mi nový list. Nesl podpis jistého admirála Torlofa. Dovedl jsem si toho muže dobře představit – studená kůže a sůl slepující vlasy, které již zelenaly jako řasy. Válka si vyžadovala jeho plné nasazení, proto na mě mluví tak rychle, když sundává ze svého háku nabodnutou medúzu a když zašlapává na podlaze pavouka, který mě chtěl zabít.

„Je potřeba zabít Diega, bohatého obchodníka z Mora Sul.“

Udělalo mi radost, že se opět podívám do svého rodného města, kde může člověk zahučet do vodní dýmky stejně snadno jako přijít k měšci zlatáků. Udělal jsem si čaj a vhodil do něj pár houbiček. Led v ústech mi pak připomněl, že čaje se musí nejprve ohřívát a potom teprve pít.

Do toho města mě táhla silná touha. Mláďí mi poskytovalo tolik látky pro zážitky.

Diego sedí ve svém kruhovém paláci a kontroluje truhly se zlatem. Mazlí se svými penízky, kolem něj visí nespočet modrých závěsů s vyšitou Beliarovou maskou. Vlají lehce v prúvanu, neboť za nimi je ještě prostor. Pískovcová podlaha je pečlivě vybroušena. Vidím to až příliš názorně.

-

Cesta do Mora Sul mi trvala tři dny a tři noci. Bylo skutečným potěšením rozlišovat mezi fata morgánou a obyčejným přeludem mé mysli. Utrpením pak zastavovat v oáze kvůli vodě, která chutná jako jed. Naštěstí měla moje máti velbloudí obličej, ano krásy měla méně než peněz, takže jsem při cestě vždy rád přijal nakojení od svého zvířecího přeprávce.

Ještě raději jsem pak v taverně přijal onen pahorek vodní dýmky, jímž jsem sál kouř a foukal ho do lahve s kaktusovou kořalkou stejně jako za svých dětských let do flétny. Hudba, jíž jsem vyluzoval, mi potvrdila, že látky je zde v Mora Sul spousta a těšil jsem se na vraždu Diega. Pozoroval jsem ostny na žaludech věží morasulského opevnění. Adriana po mně tehdy chtěla, abych si nechal probodnout pyj (nevím, jak už je to dávno, napil jsem se) a vložil si do něj šperk. Tolik látky! Zlatá Mora Sul! Zlatá stejně jako ten šperk, který pořád vzpomíná na Adrianu nosím. Cinkl jsem si o něj nehtem. Nebyl to ale cinkot zlatáků? Nejspíše ano, vždyť už přede mnou seděl můj informátor a já mu ty zlaté koláčky házel, abych pevně hlídal své vnímání. Budiž ještě jednou pochválena Mora Sul! Jen zde a snad nikde jinde na světě takové chování nepodnítilo ani údiv ani znechucení ani žebrání.

„To nebude těžké,“ povídal jsem svému informátorovi, když mi sdělil vše, co věděl. Hodil jsem mu mince. „Otrávím mu ty zlatáky v truhlách, on se s nimi přijde pomazlit, a až je bude cucat, tak chcípne.“

„Na to bych příliš nevsázel,“ odpověděl mi on, ale musel vykřiknout „Au!“, když jsem ho trefil mincí přímo do oka. Potom pokračoval: „Diego se nikdy s penězi nemazlí, má je radši jen jako číslo. Skoro bych řekl, že samotné mince nenávidí.“

„Uvidíš, že to zabere,“ opáčil jsem zase já a hodil po něm ještě jednu minci. Pak jsem poručil přinést koláčky s trávou. Řádně jsem je osahal a ocucal, než jsem se do nich zakousl.

-

Čekal jsem před Diegovým palácem a nohy se mi dostatečně podlamovaly. Vzpomínal jsem na svého otce a modré závěsy rozvěšené kolem kruhového sálu, v jehož středu stál trůn. Vzpomínal jsem na jeho chladivý zvuk ponurou ozvěnu kroků v průvanu. Vzpomínal jsem na cinkot mincí, když se s nimi otec mazlil, a jak se některé dokutálely až ke mně a já je sbíral a schraňoval. Vzpomínal jsem na otcovy truhly, schraňoval je přímo v paláci, tam také spal. Vypadaly jako rakve.

Vzpomínal jsem, jak otec zemřel, viděl jsem to, schovaný za jedním z těch závěsů, již ne dítě, ještě ne muž. Sledoval jsem ho a čekal, kdy se zase odkutálí nějaký ten peníz, který bych si mohl vzít. Jenže aniž bych si toho všiml, spouštěl se ze stropu po laně najatý vrah – doskočil na zem a zaznělo to jako škobrtnutí. Teprve v tu chvíli jsem si ho všiml. Otec taky – otočil se zády ke svým penězům, to bylo však poslední, co stihl. Vrah mu zarazil nůž do břichu a rozřízl jej jako pytel s obilím. Do tváře vraha jsem neviděl, měl ji zahalenou jako tanečnice. Na laně, po kterém sešplhal, udělal smyčku a otce do ní vsadil za krk (to bylo těžké, vzhledem k jeho váze). Já byl ochromený šokem, nemohl jsem se pohnout, viděl jsem jen, jak vrah utíká z paláce.

Čekal jsem, až se mi nohy skutečně podlomí, protože jsem potřeboval, aby zmizely strážce.

Stalo se a já jsem vešel do paláce. Vše bylo, jak mělo být. Kolem dokola rozvěšené modré závěsy a za trůnem vyrovnané tři rakve. Kráčel jsem k nim a poslouchal ozvěnu svých kroků – představoval jsem si jejich zvuk, jako provazce krouťící se v závanu ke stropu. Šel jsem dost sebejistě, ale stejně jsem zaškokrtl. Upadl jsem a praštil se, to mi ovšem rozsvítilo v hlavě. Stačil skok a již jsem strhnul závěs, který ji ukrýval. Tanečnici! Neváhal jsem a podřízl jí břicho, krev a vnitřnosti se jí vysypaly ven jako zrní z pytle. Potom jsem přiskočil k rakvám a vylil na mince lahvičky s jedem. Schoval jsem se za závěs, zpátky k tanečnici. Odkryl jsem jí masku a spatřil to hrůzné!

Adrianin obličej! Zuby měla vyceněné a v očích krev. Chtěl jsem ječet, ale nemohl jsem, chtěl jsem slyšet vlastní křik, ale nešlo to, jen ze mě vycházel teplý dech. Najednou ho nasála nosem, jako by ji snad oživil a svůdně se usmála.

„Udělám to provaz!“ řekla mi. Slyšet její hlas bylo uklidňující, stejně jako slyšet kroky.

„Cože?“ zeptal jsem se jí.

„Udělám to pro vás!“ říkala dychtivě, ale to už mi rozvazovala kalhoty a přísála se mezi nohy, které mi vespod špinila vytékající krví a orgány.

Podíval jsem se za závěs, přicházel Diego. Byl o dost tlustší než za starých časů a oholil si svůj knír. Značně zešedivěl. Slyšel jsem, jak říká: „Tak pojd'te, koláčci moji, tatínek se vrací.“ Došel k rakvi, otevřel ji a začal se mazlit s penězi. Konečně vzal jeden do ruky a začal jej ocucávat, stejně jako tanečnice ocucávala mě. Ve chvíli kdy spadl do rakve, minci stále na jazyce, jsem se vystříkal tanečnici do úst. Nějak jí to zaskočilo a zardousila se.

Neváhal jsem ani vteřinu. Zavřel jsem Diega do rakve, tanečnici pak vstrčil do druhé. Vzal jsem své lano, na obou koncích udělal smyčky, a ty přivázal za rakve. Sebe jsem zabalil do strženého závěsu, abych nebudil příliš pozornosti. V převleku jsem pak rakve vytáhl ven z paláce a dostal je až do pouště, kde na mě již čekal můj velbloud. Mrtvoly jsem vyndal z rakví, truhly ovšem zapráhl za velblouda. Vydali jsme se na cestu domů, nechávaje zlatou Mora Sul za zády.

-

Velbloud ty dvě truhly se zlatáky neutáhl. Pošel. Musel jsem si tedy přecpat co nevíce mincí do měšců (pořád to bylo dost peněz) a dojít zbytek cesty pěšky. Žízeň mi poskytla mnoho zážitků. Viděl jsem spoustu vody v poušti – na pražicím slunci se odpařovala tak rychle, že tvořila duhu. Poznal jsem mýtus svého života, když jsem své matce holil břitvou chlupy mezi nohama, ale pořezal ji při tom tak, až vykrvácela a otce z toho stihla mrtvice. A potom jsem Adrianě udělal totéž, co matce.

„Ať tě Beliar provází,“ řekla mi a dala si přes obličej masku. Já se sehnul, abych jí zavřel víčka – vysypal se mi při tom měšec s mincemi, jal jsem se je sbírat.

Ach, Adriana! V den vraždy Diega jsem ji zradil, když jsem si nechal kouřit. Bylo to skoro, jako by se mi věc lehce vymknula z rukou, celé to bylo jiné. S Adrianou to do té doby byla má poslední soulož se ženou, jen co je pravda. Žádná další nenásledovala: ne snad proto, že bych dostal z žen strach po ztrátě varlete té divoké noci. Ano, bolest to byla silná, Adrianiny dlouhé, černě lakované nehty byly vždy vybroušené jako břitvy, takže snadno projely kůží a kouli mi z obou stran roztrhly. Ještě horší bolest byla, když mi ji pak lékař musel odříznout. A ještě horší potom, když mi do pytle při vši nepozornosti všil svoje vlasy, které mu vypadly z plešatějící hlavy a ty vlasy se mi mezi stehy zanítily a rána mi hnisala a ohrožovala i druhé varle. Naštěstí mi přežilo. Lékař musel utéci, můj otec ho chtěl dát zabít, nevím, co se mu nakonec stalo, ale řekl bych, že si pro příště oholil zbytek svých vlasů i elegantní knír. Ale nejhorší bolest, skutečnější než peníze a skutečnější než můj strach z pavouků, byla, když právě Adriana zemřela. Zabil ji ten parchant Lares. A proto jsem již nesouložil se ženou. A proto jsem také přestal milovat realitu a začal hledat nový svět. Tráva a houbičky, případně chlást ale přišly až později – první bylo, je a vždy bude vyčerpání a spánek, všechny ostatní věci jen spolupracují s tímto. Omlouvám se, Adriano, že jsem tě zradil, přísahám, že jsem po tvé smrti našel cennější věci, než je soulož se ženami.

Jinak ovšem sám nad sebou žasnu, ta poslední vražda byl mimořádně vydařený kousek. To, že jsem věděl o té holce za závěsem, bylo víc, než mi ten starý hašišin kdysi sliboval. Já... jako bych ji vycítil, jako bych věděl o jejím vidění a slyšení, ba skoro, jako bych obojí měl!

„Je to nebezpečná schopnost,“ říkal mi tehdy. „Když pochopíš tvárnost Ostatního a tvárnost vlastní duše, slije se obojí dohromady a projeví se tím dávná moudrost, že svět a kdo je ve světě, jedno jsou. Sny, představy a vize se snad skutečností nestanou, beztak už jí dávno jsou, ale duše se prolne s Ostatním. Jinak a až příliš jednoduše řečeno – představy duše silně ovlivní vnější svět. Učiní jej pro duši odpovídající a svět se tomu bude muset přizpůsobit.

To celé ale vyžaduje, abys byl na jednu stranu lehkovážný a ostražitý zas na druhou. Vyžaduje to bydlet v ráji své mysli, ale přece si nechat pouto ke světu. A je též nesprávné onu schopnost zneužívat!“

„Nic takového nechci. Nepotřebuji se obohacovat,“ odpověděl jsem mu tehdy. „Já mám peněz dost a ty mě také poutají ke světu, který ovšem v ničem jiném již nechci. Jednobarevnost jejich lesku mi ten svět připomene. Má duše je jako krystalová jeskyně, plná odlesků tolika barev! Chci jen učinit tyto odlesky skutečnými, chci se dívat na ony barvy. Chci žít v té jeskyni.“

„Ale budeš-li kdy chtít oné schopnosti využít, budeš muset notně vzpomínat na svůj život a poznávat sám sebe,“ říkal mi tehdy ten starý hašišin. „Je mimořádně náročné vynutit si, aby tvá duše mohla předepisovat Ostatnímu dění.“

Takhle to tehdy bylo, hašišin mě naučil své schopnosti a to mi převrátilo život, který byl dosud jen utrpením a v lepším případě ubíjející jednotvárností. Mojí jednotvárností.

Je poněkud nešťastné, že když jsem začal užívat trávu a houbičky, dostal jsem se na mizinu – já, který potřeboval peníze ze všeho nejvíce. Musel jsem proto přijímat zakázky a stal jsem se tak prvním, který schopnosti starého hašišina dovedl dále. Nebyl by z mého počínání šťastný – byl to nevděčný mistr. Jiní by ocenili, jak daleko jsem svými pokusy posunul tuto oblast magie – pokud se ovšem něco takového dá nazývat magií.

Mince jsem sesbíral a šel dále pouští.

-

Do závěsu se symbolem Beliarovým jsem otíral Diegovy mince od jedu, jímž jsem je polil, neboť jsem se nechtěl přiotrávit, až se s nimi budu mazlit (byť mě ta představa trochu lákala) a vychutnával si nových mincí, které jsem dostal od Torlofa. Nemohl jsem si poslední vraždu vynachválit, říkal jsem: „Zlaté mince! Zlatá Mora Sul! Zlatý Diego!“

Byl mi doručen další list. Sáhl jsem po něm a dal se do čtení, nohy maje ponořeny do kyblíků s mincemi. Jako další měl zemřít Gorn. Můj starý ne však dobrý známý! Když jsem byl mladíček, Gorn se mi stal trnem v oku. Byli jsme přátelé, on však byl ve všem lepší než já. Silnější, chytrější a tak dále. A dokud jsem nenašel Adrianu, měl též větší štěstí se ženami.

Tuže jsem si přál jeho smrt. Vadilo mi, že byl lepším. Skoro jsem si říkal, jestli se není třeba chystat na svůj mistrovský kus, nakonec jsem však onen nápad zamítl. Ještě nenadešel čas, Gorn nebyla správná osoba. Když jsem jen na mistrovský kus pomyslel, měl jsem jasno, kdo bude v jeho středu.

Neměl jsem problém, do Gornova hradu v Gothe mě vpustili. Stopy po dávném démonovi z doby velké skřetí války již byly ty tam – bohužel. Ze skály nad hradem skapával potůček, jež dole zachycovala strouha, v níž si lidé myli ruce. Když jsem se na něj podíval proti světlu, vyčaroval duhu. Vesnička pod hradem doslova vzkvétala. Květiny lemovaly cestu, hradby hradu, střechy domů, ba i pokrývky hlavy, které někteří lidé nosili. Na věžích vlály bílé prapory. Hradní nádvoří pak bylo zdobené a malebné, odehrávaly se na něm soutěže – jedna zahradnická, druhá malířská. Uprostřed stála májka, kolem níž si hrály děti.

Velká vrata trůnního sálu Gothy, jež nechal Gorn vytesat do skály, byla hlídána jen jedním strážcem s králičími zuby. Požádal jsem ho, ať mě vpustí dále, on se šel zeptat Gorna. Vrátil se s králičí hlavou a pokusil se jí něco říct, já mu ovšem nerozuměl a tak jsem jen z posunků pochopil, že mohu jít dál.

Sál byl prostorný – kulatého tvaru, stejně jako ten v Mora Sul. I tento sál obklopovaly závěsy, tentokrát příjemných teplých barev – zlaté a rudé. V sále bylo vůbec teplo, neboť jej lemovalo několik krbů, z nich každý měl ve skále vyraženou komínovou šachtu. Dole stálo několik soch s Gornem v jeho nejlepších letech, zobrazovaly jej svalnatého, jak zabíjí skřety. Jaký rozdíl oproti tomu, jak vypadal nyní. Tlustý natolik, že se sotva dokázal svalit z pohodlné pohovky.

Nebyl ovšem sám – pohovky tvořily kruh. Na třech ležely nesmírně ošklivé a tlusté ženy, na čtvrté seděl Lester, i on značně přibral, a pátá byla prázdná. Na tu jsem usedl já – a zabořil jsem se pěkně hluboko.

„Co si přeješ, Bobe?“ začal Gorn hlasem pomalým a hlubokým, jemuž bylo sotva lze rozumět.

„Nechtěl by sis zahrát ruletu?“ odpověděl jsem já se silnou ozvěnou.

„Podle toho, o co by se hrálo,“ oddychoval zase on.

„No, o život, to dá rozum, ne?“

„Dobře, budou-li pravidla spravedlivá.“ Pomalost jeho hlasu byla ubíjející. „Co ty, Lestere, zahraješ si také?“

„Ale ano, proč ne?“ odpověděl i on opilým pomalým hlasem. Proto jsem se raději rychle ujal iniciativy a jal jsem se vysvětlovat pravidla.

„Přinesl jsem tři pytle. V jednom z nich jsou dvě vejce, ve druhém je jen jedno vejce a chlupy, ve třetím je tarantule. Sáhne každý do pytle. Kdo nahnátne obě vejce, ten vyhrál. Koho pokouše tarantule, může uhánět pryč a pokusit se najít lékaře. Ten kdo najde jen jedno vejce a chlupy, ztrácí hrdlo.“

Pravděpodobně se chtěli na něco zeptat, já jim k tomu však nedal prostor a rovnou rozdal své pytle tlustým ošklivým ženám. Pytle byly dostatečně veliké na to, aby nešlo poznat, co který

z nich skrývá. Pak jsem dal pokyn těm dvěma, ať si vyberou své pytle. Gorn se pokusil zvednout a vzít si svůj pytel sám, nakonec se k němu musela však přivalit služebná. Lester rovnou ženě přikázal, ať mu pytel přinese a ona s chrochtnutím uposlechla. Já jsem si vzal pytel zbývající.

Lester byl poněkud dychtivý zjistit, co se v jeho pytli ukrývá a tak ihned sáhl dovnitř. Zaječel bolestí a vypotácel se ven z paláce. Nepředpokládám, že stihl v Gothe najít nějakého lékaře dřív, než tarantulí jed zapůsobil. Zbyli jsme tedy jen já a Gorn. Jednoho čekal život, druhého smrt. Chvíli jsme hleděli na sebe, viděl jsem stékat pot z jeho tváří, těžko říct, zda to bylo ze strachu či všudypřítomného horka. Zahleděl jsem se mu přímo do očí.

-

Musím si přece zachovat mužnost, jednou jsem na hru přistoupil, tak ji musím dohrát. Odhlížím od Boba a koukám do pytle. Tma. Budu muset dovnitř sáhnout. Ale... Ale... Ne! To jsou určitě jen nitě toho pytle! Kde je to druhé vejce?

Pohlédnu na Boba, nejprve se vznáší v mlze jako nějaký džin, ale teď už vidím jen děsivou smrtku. S kosou a svítivýma očima.

-

Nevím jak, ale vrátil jsem se sám do sebe. To byl riskantní kousek! Možná bych měl pověsit řemeslo vraha na hřebík. Stačí to všechno zakončit jediným dílem. Mistrovským dílem, v jehož středu stojí osoba, jejíž jméno je napsáno na novém listě od Torlofa, jenž mi přišel. Čas se blíží.

-

Tuhle noc před akcí se mi zdál nádherný sen. Byl jsem holičem v Mora Sul a stříhal jsem všechny muže světa do hola. Fronta se táhla až do Bakareše a na jejím konci stál Lares. Nakonec i na něj došlo. Když jsem ho zbavil jeho dlouhých vlasů, zeptal se mě, jestli si nezahraju ruletu a tak jsme hráli šachy a já vyhrál.

-

A tak jsem se začal připravovat na svůj mistrovský kus. Přál jsem si, aby to byl též kus poslední a vypadalo to nadějně. Za celou dobu, co jsem působil jako vrah, jsem si vydělal snad dostatek peněz, abych je mohl spotřebovávat až do konce života hověť si ve svém vnitrozemském impériu.

Příprava byla až příliš snadná – rozestavěl jsem si kolem sebe měšce s penězi a podlahu pod sebou vystlal mincemi. Kolem sebe: závěsy z Mora Sul a Gothy. Potom dvě šachové figurky z Gothy – krále a královnu. Dále starý obrázek Adriany. A nakonec speciální kousek trávy z bažin, který nechal v Gornově sál Lester. Vše jsem vzal a vyrazil. Čekaly mne tři dny nepřetržité chůze na Laresovo sídlo v Bakareši.

-

Ale navzdory všem připravám se mi to u Larese nějak vymklo. Už jen bolestivě hnisající vlasy na mé hlavě to prozradily.

Stál jsem proti němu v ohromné jeskyni, jejíž stěny jsem ve tmě neviděl. Kruh plamenů však vrhal světlo na tu nejhrůznější šachovnici, jejíž pole byla akorát velká pro lidské postavy. Já stál na pozici bílé královny, proti mně Lares na pozici černého krále, v rouchu, vlasy vyčesané jako korunu.

„Máš smůlu,“ volal na mě. „Tvůj dým tě prozradil již na míle daleko. Připravil jsem se na tebe! Budeš muset se mnou zahrát partii o svůj život a dovol, abych ti představil své figury!

Jako první jsou zde věže – Gorn a Lester, vidíš?“

Podíval jsem se na pozice v rozích pole – ze tmy se vynořili Gorn a Lester v černých hávech s obřadními mitrami, jejichž okraje připomínaly cimbuří a v té Gornově plály rudé plameny, v Lesterově pak zlaté.

„A nyní – jezdcí!“ Na šachovnici vskočil po Gornův bok Diego a po Lesterův --- můj otec! Oba v modrých koňáckých oděvech. Potom nastoupily střelkyně: sotva bych v nich poznal ony tlusté ohavy z Gornova sálu.

„Teď asi, můj milý,“ pokračoval Lares, „očekáváš, že se na místo královny postaví ona třetí krásná Gornova společnice. Ó, nikoliv, příteli, mám pro tebe něco speciálního!“

Ve tmě vedle něj se otočila dívčí postava, která svou štíhlostí nemohla být ničím jiným, než šachovou figurou. Černý oděv se leskl a odrážel světla z plamenů kolem, které mě oslňovaly. V krátkém momentě ovšem, kdy mi dlouhé vlající vlasy, sepjaté sponou jako korunou, v otočce zastínily zrak, jsem dokázal oné dívce pohlédnout do obličeje. Adriana.

Děs mi stáhl hrdlo, ale Lares ještě musel představit své pěšce a teprve pak jsem poznal, co to děs je. Každým pěšákem byl odporný, chlupatý pavouk. Chtěl jsem ječet, ale nemohl jsem, nebylo to možné. Lares se chechtal. A pak nastoupily mé figury – byli to jen ubozí obyvatelé Gothy, prostí zahradníci a malíři! Jen král byl jiný – to byl Torlof, kterému sůl nakazila odpornou mokvající kůži. Medúza místo koruny.

„Chraň mě!“ zasípal. „A hraj!“

A tak jsem hrál, vydával příkazy. Ochrana Torlofa pro mě byla ovšem druhořadou záležitostí, nejprve jsem přikazoval všem svým zahradníkům táhnout tak, aby likvidovali pavouky. A Lares se zajíkal smíchy, když udílel své příkazy. A hrál až moc dobře, když to Torlof viděl, chopil se vedení on: zahrádkáři i malíři ho poslouchali, neboť jim šlo o vlastní přežití. A tak jsem musel pohlédět Torlofovi do očí a stát se jím, a užívat sebe jako pouhé figury k tomu, abych se zmocnil Larese. A Adriana prořezávala mým figurám hrdla svými černě lakovanými nehty a krev tekla proudem, že pod ní nešlo rozeznat bílá a černá políčka. A já si přál, aby toto skutečně byla již moje poslední vražda.

Když jsem se ale pozvracel strachy po té, co jsem rozšlápl pavouka pěšce, nastalo něco hrůzného. Stál jsem na poli, kdy mě ohrožoval další pavouk a mohl mě vzít, kdybych se nepřesunul. Přesunout jsem se mohl ovšem pouze na pole, která kontrolovala Adriana.

Přesunul jsem se a vytáhl prsteny. Pak jsem poklekl a pravil:

„Adriano, vezmeš si mě?“

Přikývla a připravila si prsty, jako by si chtěla už prsten nasadit. Nehty se jí zaleskly.

Neměl jsem už čas, smrt volala – pohlédl jsem přímo do očí Adrianě a pak už viděl svoje oči, do nichž stříkala má krev, kterou jsem sekala černými nehty.

„Adriano! Konečně jsem já tebou! Konečně nesu tu krásu!“